

AZ EVANGÉLIUM SZERETETE

Róm 1,16

Volt idő egyházunk történelmében, amikor őseink tagadó formában fejezték ki hitüket. Ezért létezhetett olyan megállapítás is, hogy „az unitarizmus minden pozitív hit határozott tagadása”. Ez ellen a 19. század felvilágosult unitárius szelleme már felemelte szavát, és igyekezett nemcsak bebizonyítani, hanem megélni is, hogy az unitarizmus minden pozitív hit határozott állítása!

Tisztáznunk kell önmagunk előtt — és büszkéek kell lennünk reá, mert ez is egy drága örökség —, hogy a mai unitarizmus az állítások vallása. Ez azt jelenti, hogy mi nem azt mondjuk, amit nem hiszünk, hanem azt valljuk, amit hiszünk. Az igaz, hogy a hagyományos keresztény teológiának sok tantételét nem hisszük, de hálát adunk Istennek, hogy elődeink elménket felvilágosították némely tanok kétségbevonható igazsága felől. Ugyanakkor hálát adunk Istennek, hogy amidőn az evangélium alapján állva valljuk meg hitünket, gyakoroljuk a vallásosságunkat, ugyanakkor nem marasztaljuk el mások hitét, meggyőződését, sőt tiszteletben tartjuk azt, és úgy értékeljük, mint az emberi élet felé vezető út egy másik formáját.

Hitünk megvallásához szükséges, hogy újból és újból merítsünk a tiszta forrásból, az evangélium vizéből, és eleget tegyünk a Názáreti Jézus felhívásának: „... térjetelek meg, és higgyetek az evangéliumban.” (Mk 1,15).

Ha figyelmesen végigolvassuk az evangéliumokat, ráeszmélünk arra, hogy maga Jézus is leginkább állítások formájában fejezte ki mondanivalóját. Nem azt tanította, amit nem szabad megtennünk, hanem azt, hogy mit *kell* cselekednünk. A két legfőbb parancsolatban határozott követelménynek állítja fel: szeresd az Istent és szeresd felebarátodat.

Engem is leginkább azok a helyek ragadnak meg a Bibliában, amelyek állítás formájában akarják kifejezni Isten akaratának igazságait. És, hogy ma mégis egy tagadólagos bevezetésű textust választottam, ez azért van, mert annak mondanivalójában sok a pozitívum, az állítás, és olyan örök és időszerű igazságokat tartalmaz, amelyre joggal kell felelevennünk.

Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Istennek ereje az, amellyel minden hívőt üdvözít, elsősorban zsidót, de görögöt is” — mondja Pál apostol.

A szégyen az az érzés, amely igen sokatmondóan nemcsak önmagunk lelkiismeretében vádol, hanem szégyenpírként ott ül eltitkolhatatlanul arcunkon is. Egy olyan lelki érzés, amely rövidebb vagy hosszabb időre mindnyájunk életén valamilyen formában átsuhant, s valljuk be, nem szívesen emlékezünk erre. A szégyen érzésében valahogy nemcsak az elkövetett rossz szó, tett, gondolat megbánása éget, de az attól való szabadulási vágy és akarat is.

Pál apostol ezt az összetett lelki megnyilvánulást összekapcsolja a vallásos élet egyik követelményével, az evangélium iránti viszonyulással. Határozottan állítja, hogy ő nem szégyelli az evangéliumot, mert olyan isteni erő munkál benne, mely minden hívő embert üdvözít, nyújtja a teljesebb életet, amelyre valamennyien törekszünk. Az apostol kijelentése őszinteségét életével bizonyította.

Nekünk szól ma az apostoli vallomás. Vajon mit tudunk-e így nyilatkozni? Felismerjük-e Istennek erejét, jóságát, szeretetét ebben a sokatmondó örömezenetben; Felismerjük-e benne Jézus tiszta emberségét, igazi nagyságát, örök értékeit? Meglátjuk-e abban önmagunkat, s az előttünk levő „szoros kaput és keskeny utat, amely az életre visz?! Ha igen, akkor, nemcsak hogy nem szégyelljük, de szeretni

fogjuk Jézus evangéliumát. Erre nézve elég, ha csak egy néhány értéket említünk.

— Jézus legfőbb tanításainak egyike a szeretet, ez által lett az ő életműve örömmel: szeretet Isten és az embertárs iránt. Vajon lehet-e, kell-e szégyellni a szeretetet? Kell-e szégyellnie a szülőnek a szülői szeretetet, a gyermeknek a gyermeki szeretetet, a jóbarátnak a baráti szeretetet? Nem!

— Jézus evangéliumából az egymás iránti segíteniakarás eszméje sugárzik. Azért járt vidékről vidékre, hogy szóval, tettel, példával segítsen a rászorultaknak, mert tudta, hogy „nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek“. Ezért szólott biztatóan, amikor megállt az élet megterhelte, elesettei mellett: „Jöjjetek mindnyájan énhozzám, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok néktek. Vegyétek fel az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű és megnyugvást találtok lelketeknek. Mert az én igám kedves és az én terhem könnyű“ (Mt 11,28—30). Milyen jó érzés tudni, hogy tartozunk valakihez és számíthatunk valakire. Nekünk is vannak az életben nehéz, megpróbáltató óráink. Jölesik, ha könnyes szemeinket valaki letörli, háborgó lelkünket szelid szóval csendesítgeti, kórházi ágyon biztat a felgyógyulás reményével, koporsók mellett vigasztal, meleg emberi szóval. S érezzük a termést érlelő napsugárban, az aranyló kalászbán, mindennapi kenyerünkben a jó Isten áldását.

Nem szégyellem az evangéliumot, hogy erről üzen nekünk. Mert a szeretetet, a hitet, a hűséget, a segíteniakarást, a jóságot, a lelki gazdagságot, a tisztaszívűséget, a szelidséget, a békességre való igyekezést, amelyről szól, nem lehet szégyellni! Sőt szeretni tartozunk! Azok életünknek ma is nemcsak tartozékai, hanem lelkiismereti kötelességei. Amikor az evangéliumot szeretjük, vallásunkat szeretjük, s ebből eredően a fejlődő, alkotó, békés élet mellett foglalunk állást.

Az evangélium így lesz Istennek ereje az üdvösségre. Mert az üdvösség nem más, mint a legteljesebb élet, a lelki és szellemi kincsekkel való szüntelen gyarapodás folyamata, amellyel szebb lesz egyéni, családi és közösségi életünk. Jézus tanítása nem volt merev tantétel: „élet volt az, amelyet a mindennapi életben élni kell“. A mi életünk sem más, mint mindennapjaink egymás után való következése, amelyben az evangélium fényében kell munkálnunk üdvösségünket.

Az evangélium üdvösséggéként megjelent a zsidóknak és a görögöknek is, mondja az apostol. Ezalatt azt értjük, hogy az nem kizárólagos, személy- és közösségválogató, hanem egyetemes. Nem az a lényeges, hogy kinek jelent meg először, hanem az, hogy Isten minden gyermekének megjelent. Benne van ebben az egyetemes testvériség érzése, az egyetemes emberi felelősség egymás iránt, amelyre olyan nagy szüksége van ma is a világnak. Találón fejezte ki ezt egyik író: „Egy ember önmagában nem lehet sziget. Minden ember része földünknek, része az egésznek. És ha csak egy göröngyöt is elmos a tenger, Európa azzal kisebb lesz. Ennek a göröngynek a pusztulása annyi, mintha barátod, testvéred, vagy saját házad semmisülne meg. Minden ember halálával fogyatkozunk. Soha nem tudjuk, kiért szól a harang. En hiszem, hogy az emberért harangoznak, mindnyájunkért szól a harang mindig és mindenütt“ (John Donne).

A köri közgyűlés alkalmával, amikor egy esztendő áll mérlegre és megmértetünk mindannyian, a legfőbb mérték az evangélium kell hogy legyen. Istenünk iránti hála és tisztelet, az evangélium iránti szeretet jegyében bizakodó a mi lelkünk, és hisszük, hogy értünk, Isten gyermekéért, munkatársáért, az „emberért harangoznak, mindnyájunkért szól a harang mindig és mindenütt“. Ámen.

Egyházköri közgyűlések

Az egyházkörökben a rendes évi közgyűléseket a következő sorrendben tartották: a székelykeresztúr-udvarhelyi aug. 11—12-én Csehétfalván, a sepsiszentgyörgyi aug. 18—19-én Vargyason, a maros-küküllői aug. 25—26. napjain Adámon és a kolozs-tordai egyházkör szept. 1—2-án Nagyenyeden. A közgyűlések tárgysorozatának legjelentősebb pontja az esperesek évi jelentése volt, amelyben számot adtak az egyházunk jelentősebb eseményeiről, az egyházkör egy évi tevékenységéről és az esperesi vizsgálószék munkájáról.

A közgyűlések egy másik kiemelkedő pontja a kör tisztségviselőinek és bizottságainak a megválasztása volt. A *székelykeresztúr-udvarhelyi egyházkör közgyűlése által az 1985—1988. évek ciklusára* eszközölt választások: esperes: Báró József; felügyelő gondnokok: dr. Molnár István és Lőrinczi Lajos; jegyző: Rázmán Csaba; jogtanácsos: dr. Orbók László; az egyházkör részéről választott főtanácsi tagok (1985—1987): dr. Szász Dénes, Botha Dénes, Lakatos Gyula, Tánczos Mihály, Albert József és Kenyeres András; az elektorok által választott főtanácsi tagok: Bencző Dénes, Rázmán Csaba, Keresztes Sándor, Nagy Lajos, Lőrinczi Domokos és Joó Dénes. *Sepsiszentgyörgyi egyházkör*: esperes: Gál Jenő; felügyelő gondnokok: Szabó Sándor és dr. Dakó Bálint; jegyző: Kiss Jenő; közügyigazgató: Török Áron; az egyházkör részéről választott főtanácsi tagok: Török Áron, Fazakas Károly, Sándor Gyula és Kiss Lajos; az elektorok által választott főtanácsi tagok: Kiss Jenő, Fekete Dezső, Sükösd Sándor és Tóth Péter. *Maros-küküllői egyházkör*: esperes: Kolcsár Sándor; felügyelő gondnokok: dr. Murvay Sámuel és Inczeffy Károly; jegyző: Csongvay Attila; közügyigazgató: Benczédi Ferenc; jogtanácsos: Elekes Domokos; az egyházkör részéről választott főtanácsi tagok: Benczédi Ferenc, Bálint B. Ferenc, Zsigmond Ferenc és Bernád András; az elektorok által választott főtanácsi tagok: Kecskés Lajos, Fazakas Endre, Nagy Ferenc és Csongvay Attila. *Kolozs-tordai egyházkör*: esperes: Benedek Sándor; felügyelő gondnokok: Balla József és Pál András; jegyző: Ferencz Gábor; pénztáros: Bálint Ferenc; közügyigazgató: Szabó Dezső; jogtanácsos: dr. Gál Miklós; az egyházkör részéről választott főtanácsi tagok: Lőrinczi Károly, Bálint Ferenc, Bajka Sándor és Fodor Antal; az elektorok által választott főtanácsi tagok: Halmágyi Pál, Székely Gergely, Szabó Dezső, Sándor Bálint és Rezi Elek.

Lelkészi értekezletek

Egyházköreinkben ünnepi értekezletet tartottak a lelkészek augusztus hónap folyamán Marosvásárhelyen, Székelyudvarhelyen, Brassóban és Kolozsváron a társadalmi és nemzeti felszabadító forradalom 40. évfordulója alkalmából. A dr. Szabó Árpád teológiai tanár által készített előadás felolvasása után a lelkészek hozzászólásaikban értékelték az 1944. augusztus 23-i eseményeket és az eltelt négy évtized országepítő munkáját.

Lelkésztovábbképző tanfolyam

Július 2. és 13. között az E.K. Tanács megszervezte a III. lelkésztovábbképző tanfolyamot. Ez alkalommal 21-en vettek részt a tanfolyamon: Bálint Ferenc kolozsi, Szabó Dezső és Benedek Ágoston a kolozsvári 1-es és 3-as sz. egyházközségek-ből, Székely Gergely mézskői, Boda József nagyváradai, Pál Ádám haranglábi, Máthé Odön nyomáti, Fóris Géza pipei, Balázs Sándor székelykáli, Varga Sándor nyárad-szentmártoni, Botha Dénes fiatfalvi, Bencző Dénes homoródalmási, Ádám Dénes